

Det er i sådanne tilfælde ikke et krav, at den første vurdering altid skal munde ud i en færdig plan for modtageren, fx en erhvervsplan. Resultatet af vurderingen kan være, at kommunen konstaterer, at der bør arbejdes hen imod at afklare mulighederne for en revalidering. Kravene til 1. gangsopfølgning vil således i høj grad afhænge af ansøgerens individuelle forhold.

Formuleringen »senest efter 8 uger« betyder, at hvis kommunen allerede fra starten har foretaget en kvalificeret vurdering, skal den ikke igen vurdere sagen efter § 7. Det kan følge af andre bestemmelser, hvornår sagen igen skal vurderes.

De beslutninger, som en kommune træffer i forbindelse med vurderingen efter § 7 kan have form af afgørelser, fx om, at kontanthjælpen/aktiveringens skal fortsætte uændret, eller at ansøgeren skal have tilbud om revalidering. Ansøgeren kan efter de almindelige regler klage over sådanne afgørelser til de sociale klagemyndigheder.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en kommune eller en amtskommune træffer afgørelser efter § 7, skal disse meddeles skriftligt til borgeren. Kravet om skriftlighed skyldes et hensyn såvel til borgeren som til myndigheden.

For borgeren betyder det klarhed over, hvordan kommunen eller amtskommunen ser på sagen, herunder hvilke afgørelser der er truffet. For myndigheden er det klart en fordel, at der ikke er misforståelser om, hvad sagen handler om, og fx i hvilken retning den går.

Til § 8

Efter forslaget bemyndiges socialministeren til at kunne fastsætte nærmere regler for de sociale myndigheders behandling og opfølgning af sagerne, herunder særlige tidsfrister for visse typer af sager.

Til kapitel 3

I kapitlet beskrives, hvilken myndighed, der skal behandle en sag og borgerens oplysningspligt.

Handlekommune

Til § 9

Bestemmelsen i *stk. 1* om, at det er kommunen (kommunalbestyrelsen), der er ansvarlig over for den enkelte borger og familien, der søger om hjælp, svarer til reglen i bilstandslovens § 9 og § 2, stk. 1, i den sociale styrelseslov.

Det vil normalt være den kommune, hvor borgeren bor, der har pligten til at sørge for, at den enkelte eller familien får hjælp. Det kan – som hidtil – ikke

kræves, at den pågældendes ophold er dokumenteret ved folkeregistertilmelding. Det er tilstrækkeligt for at fastslå pligten, at det kan konstateres, at borgeren faktisk har ophold i kommunen.

Stk. 2 svarer med redaktionelle ændringer til bilstandslovens § 10, stk. 2, hvorefter ægtefæller har opholdskommune, hvor den fælles bopæl er.

Stk. 3 viderefører reglerne i bilstandslovens § 10, stk. 3, om et barns opholdskommune. I forhold til ydelser efter dette forslag har reglen begrænset praktisk betydning, da hjælp til forsørgelse af børn under 18 år som altovervejende hovedregel ydes til forældrene, men reglen er medtaget for at skabe overensstemmelse til forslaget til lov om social service. Hvis barnet bor hos samlevende forældre, har det opholdskommune, hvor forældrene er. Hvis forældrene ikke bor sammen, har barnet opholdskommune hos den af forældrene, hvor det bor mest. I denne sammenhæng er det således uden betydning, hvem der har forældremyndigheden. I de tilfælde, hvor et barn bor lige meget hos begge forældre, foreslås det at opretholde den hidtidige regel om, at folkeregisteradressen er udslagsgivende.

Det foreslås endvidere i *stk. 4* at lovfæste hidtidig administrativ praksis vedrørende børn, der ikke bor sammen med nogen af forældrene. I disse tilfælde får barnet selvstændig opholdskommune, hvis barnet inden behovet for hjælp har klaret sig selv. Børn, der har ophold på institution eller er i familiepleje, har ikke selvstændig opholdskommune, da de ikke klarer sig selv.

Stk. 5 opretholder reglen i bilstandslovens § 10, stk. 4, om, at den stedlige opholdskommune har pligt til at yde øjeblikkelig hjælp til en person, der har midlertidigt ophold i kommunen. Bestemmelsen omfatter kun de situationer, hvor en person efter reglerne i *stk. 3* og *4* har opholdskommune i en anden kommune. Efter bestemmelserne sidestilles ægtefæller og børn med enlige personer, der søger hjælp, hvor de har ophold.

Stk. 6 svarer til bilstandslovens § 10, stk. 5, hvorefter staten yder integrationsbistand til flygtninge m.v. I forbindelse med lov nr. 290 af 24. april 1996 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og lov om social bistand (Midlertidig opholdstilladelse til personer fra Serbien-Montenegro m.v.) blev der mulighed for, at kommunerne kan overtage pligten til at yde integrationsbistand fra et tidligere tidspunkt end efter de 18 måneder.

Efter dagpengeloven udbetales dagpenge fra kommunen af den kommune, hvor dagpengemodtageren har sin bopæl, jf. dagpengelovens § 25, stk. 1. Ved bopælskommune forstås efter praksis normalt den